

[Nathalie Lind.]

udvalget? Hvilke forslag er det, der lægges frem? Er det ministerens lovforslag, vi skal forhandle om, eller er det de tanker og ønsker, som den socialdemokratiske ordfører fremfører her i dag? Det synes jeg ville være meget interessant at vide, for han gik jo på mange punkter langt videre i sine synspunkter end regeringen.

Så er der spørgsmålet om nedlæggelse af sognefogeddistrikterne. Jeg har læst i bemærkningerne, at det har sognefogedforeningerne været indforstået med, og det kan vel også være rimeligt. Men der har været en del polemik og skrivelser i den senere tid, specielt vedrørende en omegnskommune som Gladsaxe, så derfor vil jeg spørge ministeren, om det kun er de særlige geografiske forhold for ø-samfund, som kan begrunde, at ordningen opretholdes, hvis man fra kommunal side ønsker det.

Endelig er der spørgsmålet om oprettelse af lokalnævn. Det var mit partis daværende ordfører i retsspørgsmål, hr. Ib Thyregod, som først rejste denne sag og fik skabt tilstrækkelig offentlig opmærksomhed om det spørgsmål, hvorvidt det var rimeligt, at politiet selv skulle behandle de klager, der blev fremsat over det. Resultatet er ikke blevet en auditørordning, og jeg kan godt se rimeligheden i at anføre, at det kan være meget betænkeligt at oprette et nyt statsorgan, hvis værdi næppe vil stå i forhold til omkostningerne ved dets etablering og drift.

Jeg er derfor også positivt indstillet over for at prøve den ordning med lokalnævn, som skal afgøre, om der skal startes en undersøgelse, og som også skal bestemme, om undersøgelsen skal foretages af retten eller af statsadvokaten.

Jeg kan også være positiv over for disse tanker om, hvordan samarbejdet mellem politiet og de lokale, kommunale myndigheder skal være. Jeg så meget gerne, at det blev et samarbejde, der fik nogen betydning også for politiets arbejde, patruljering osv., så jeg håber, at der vil kunne komme noget positivt ud af denne del af lovforslaget. Men med hensyn til de første punkter i lovforslaget frygter jeg for, at der vil komme uensartede afgørelser, og at hensynet til kreditor bliver tilsidesat; det er dog et berettiget hensyn. At det er kreditor, der har givet kredit, glemmer man somme tider. Det er, som

om kreditor er en person, der trænger sig på. Det er der jo ikke tale om. Skyldneren har selv henvendt sig, har handlet og har ikke overholdt sine forpligtelser. Især finder jeg det urimeligt, at der ikke skal være samme stilling for det offentlige og de private som kreditorer.

Gudme: At der længe har været behov for at få moderniseret vore regler om tvangsfuldbyrdelse og for at få udpantning og udlæg gjort til et og det samme, vil ingen bestride. Man behøver blot at se på yderdatoerne på den betænkning, lovforslaget bygger på, for at få det bekræftet. Justitsministeriet nedsatte udvalget den 19. januar 1952, og betænkningen er afgivet i december 1971. Der mangler 1 måned i 20 år. Så det, der forekom utilstrækkeligt i 1952, er naturligvis ikke blevet bedre nu i 1973, hvor de mange overvejelser omsider fører til et lovforslag.

Fælles for udvalgets og ministerens bestræbelser har været to hensyn. For det første at forenkle og billiggøre tvangsfuldbyrdelsen og for det andet at sikre, at der ikke opstår misforhold mellem betydningen af den interesse, som varetages ved tvangsfuldbyrdelsen, og de ulemper og økonomiske skader, som påføres skyldneren.

Det rimelige i det første hensyn kan vi vist alle enes om. Det andet kan man også sige ja til i princippet, når man understreger ordet „misforhold“. For der må ikke være nogen tvivl om, at vor samfundsorden som den alt overvejende hovedregel stiller sit magtapparat til rådighed for den, der har en fordring at inddrive, og det ville være en illusion at tro, at man ved lovregler kan fjerne den smerte, der nu engang altid er forbundet med at skulle betale, og som bliver større, når man ikke får betalt i rette tid. Vi kan afbøde urimelighederne, men vi kan ikke fjerne smerten. Den vil være til stede til alle tider i et samfund, hvor der er fri adgang til udveksling af varer og tjenesteydelser. Nogle vil købe på afbetaling, nogle skal have kredit, og nogle vil der altid være, som ikke betaler, også selv om de godt kunne. Dem hjælper man kun dårligt ved at lempe på inddrivelsesformerne.

Hvis der derfor bag denne målsætning og misforholdet ligger et videregående ønske om at svække effektiviteten i tvangsfuld-